

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 16 sierpnia 1957 r.

Nr 65

TRESC:

Poz:

UCHWAŁY RADY MINISTRÓW:

398 — nr 279 z dnia 29 lipca 1957 r. w sprawie rozstrzygnięcia przez komisje rozjemcze sporów pomiędzy radami robotniczymi a jednostkami nadrzędnymi przedsiębiorstw państwowych	573
399 — nr 302 z dnia 29 lipca 1957 r. w sprawie cen na przedmioty niepełnowartościowe nabywane lub zbywane przez jednostki państwowe	574
400 — nr 313 z dnia 12 sierpnia 1957 r. w sprawie opłat za paczki pocztowe w obrocie wewnętrznym	575

398

UCHWAŁA Nr 279 RADY MINISTRÓW

z dnia 29 lipca 1957 r.

w sprawie rozstrzygnięcia przez komisje rozjemcze sporów pomiędzy radami robotniczymi a jednostkami nadrzędnymi przedsiębiorstw państwowych.

Celem zapewnienia szerokiej inicjatywy rad robotniczych w rozwijaniu i usprawnianiu produkcji w interesie gospodarki narodowej Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Spory pomiędzy radami robotniczymi a jednostkami nadrzędnymi przedsiębiorstw, w których te rady działają, rozstrzygają resortowe komisje rozjemcze, nazywane dalej „komisjami rozjemczymi”.

2. Przez „jednostkę nadrzędną przedsiębiorstwa” należy rozumieć, jeżeli chodzi o przedsiębiorstwa objęte planowaniem centralnym — centralne zarządy i jednostki równorzędne, a jeżeli chodzi o przedsiębiorstwa podległe radom narodowym — terenowe zarządy i jednostki równorzędne.

§ 2. Przedmiotem postępowania przed komisjami rozjemczymi mogą być spory między radą robotniczą a jednostką nadrzędną przedsiębiorstwa:

- 1) na tle stosowania przepisów dotyczących uprawnień przedsiębiorstw i ich jednostek nadrzędnych,
- 2) a) dotyczące nałożenia w ciągu roku nowych zadań na przedsiębiorstwo, jeżeli zadania te powodują zmniejszenie planowanej rentowności, a nie nastąpiło odpowiednie wyrównanie przez zwiększenie udziału przedsiębiorstwa w zysku lub w inny sposób,
b) dotyczące odmowy jednostki nadrzędnej zaaprobowania proponowanych przez rady robotnicze zmian w obowiązujących przedsiębiorstwo wskaźnikach planu, jeżeli zmiany te, zdaniem rady robotniczej, pozwalają na osiągnięcie lepszych wyników gospodarczych aniżeli wynikające z obowiązujących wskaźników,
- 3) zgodnie poddane przez radę robotniczą i jednostkę nadrzędną do rozstrzygnięcia przez komisję rozjemczą.

§ 3. 1. Komisje rozjemcze składają się z:

- 1) prezesa komisji,
- 2) superarbitrów.

W skład zespołów komisji rozjemczej wchodzi arbitry wyznaczeni przez strony występujące w sporze.

2. Prezesa komisji rozjemczej powołuje właściwy minister w porozumieniu z zarządem głównym zainteresowanego związku zawodowego.

3. Listę superarbitrów ustalają właściwy minister wspólnie z zarządem głównym zainteresowanego związku zawodowego spośród osób o odpowiednich kwalifikacjach zawodowych i doświadczeniu w sprawach gospodarczych.

§ 4. Do obowiązków prezesa komisji rozjemczej należy:

- 1) wyznaczanie superarbitra, jeżeli strony same nie dokonały jego wyboru (§ 5 ust. 1),
- 2) w sporach większej wagi ustalanie konieczności orzekania w składzie zwiększonym,
- 3) przedstawianie wydanych orzeczeń właściwemu ministrowi lub prezydium rady narodowej (§ 10 ust. 1),
- 4) kierowanie pracami sekretariatu komisji rozjemczej.

§ 5. 1. Komisja rozjemcza orzeka w zespołach składających się z:

- 1) dwóch arbitrów, wyznaczonych po jednym przez każdą ze stron, oraz
- 2) superarbitra wyznaczonego z listy superarbitrów zgodnie przez strony, a w razie braku ich zgody — przez prezesa komisji.

Dla strony, która nie wyznaczyła arbitra we wniosku albo w terminie wskazanym przez prezesa komisji, arbitra wyznaczy prezes komisji.

2. W przypadkach wymienionych w § 4 pkt 2 i w § 11 spory rozpatrywane są w zespołach orzekających, zwiększonych o dwóch członków, wyznaczonych z listy superarbitrów zgodnie przez strony, a w razie braku ich zgody — przez prezesa komisji.

§ 6. 1. Komisja rozjemcza rozpoznaje sprawę na podstawie wniosku jednej ze stron lub zgodnego wniosku obu stron.

2. Strona składająca wniosek powinna wskazać osobę arbitra z jej ramienia oraz oświadczyć, czy nastąpiło porozumienie między stronami co do osoby superarbitra.

§ 7. Wszczęcie sporu nie powoduje zawieszenia mocy obowiązującej decyzji jednostki nadrzędnej przedsiębiorstwa.

§ 8. 1. Komisja rozjemcza zawiadamia o wszczęciu sporu właściwy związek zawodowy, który może zgłaszać oświadczenia i wnioski oraz wziąć udział w rozprawie przez swojego przedstawiciela.

2. W razie niestawienia się na rozprawę arbitra lub arbitrów wyznaczonych przez strony rozprawa może się odbyć bez ich udziału.

§ 9. Komisja wydaje orzeczenia po przeprowadzeniu rozprawy. Orzeczenie powinno być umotywowane.

§ 10. 1. Prezes komisji rozjemczej przedstawia w terminie 10 dni wydane orzeczenie wraz z uzasadnieniem właściwemu ministrowi, a jeżeli przedsiębiorstwo podlega radzie narodowej — prezydium tej rady.

2. Orzeczenie staje się prawomocne, jeżeli właściwy minister lub prezydium rady narodowej w ciągu 14 dni od

przedstawienia, wydanego orzeczenia, orzeczenia tego nie uchyli w całości lub części.

3. „Prawomocne orzeczenie doręcza się niezwłocznie z urzędu obu stronom, które je wykonują w swoim zakresie działania.

§ 11. W razie uchylenia orzeczenia komisji rozjemczej minister lub prezydium rady narodowej przekaże sprawę do ponownego rozpoznania w innym zespole orzekającym. Rozpoznanie sprawy następuje w zespole zwiększonym.

§ 12. Orzeczenie wydane przez zespół zwiększony jest ostateczne i podlega wykonaniu.

§ 13. Przepisy uchwały dotyczące ministrów stosuje się również do urzędów centralnych i ich kierowników.

§ 14. 1. Członkowie zespołu orzekającego otrzymują wynagrodzenie za udział w posiedzeniach komisji oraz diety i zwrot kosztów podróży według przepisów obowiązujących pracowników państwowych.

2. Koszty związane z działalnością komisji rozjemczej pokrywane są z budżetu właściwego resortu.

§ 15. Właściwi ministrowie powołają do dnia 30 września 1957 r. resortowe komisje rozjemcze.

§ 16. Prezes Rady Ministrów wyda regulamin komisji rozjemczych, ustalający szczegółowy tryb postępowania w sporach objętych niniejszą uchwałą.

§ 17. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

399

UCHWAŁA Nr 302 RADY MINISTRÓW

z dnia 29 lipca 1957 r.

w sprawie cen na przedmioty niepełnowartościowe nabywane lub zbywane przez jednostki państwowe.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. 1. Ilekroć w uchwale mowa jest o przedmiotach niepełnowartościowych, rozumie się przez to przedmioty posiadające mniejszą wartość użytkową od normalnie przyjętej w obrocie wskutek:

- 1) wad, w szczególności nieodpowiadania obowiązującym warunkom technicznym,
- 2) zużycia.

2. Przepisy uchwały stosuje się również do ustalania cen przedmiotów, których użycie zgodnie z przeznaczeniem możliwe jest dopiero po przeprowadzeniu naprawy.

§ 2. Cenę przedmiotów niepełnowartościowych ustala się przez obniżenie ceny odpowiedniego przedmiotu pełnowartościowego o kwotę odpowiadającą stopniowi utraty wartości.

§ 3. W stosunkach pomiędzy jednostkami państwowymi a innymi jednostkami społecznymi obowiązują następujące zasady:

- 1) organy właściwe do ustalania cen mogą ustalić dla niektórych grup artykułów procentowe stawki potrąceń w zależności od rodzaju wad;
- 2) jeżeli nie zostały ustalone procentowe stawki potrąceń (pkt 1), sprzedaż następuje po cenie uzgodnionej z nabywcą; ministrowie mogą dla określonych grup wyprodukowanych w podległych przedsiębiorstwach wyrobów zakwalifikowanych jako niepełnowartościowe wprowadzić obowiązek sprzedaży po cenach nie niższych niż ustalone przez powołaną przez dyrektora przedsiębiorstwa komisję, w której skład powinien wchodzić także przedstawiciel właściwego biura zbytu lub jednostki handlu hurtowego, jeżeli wyroby te są rozprowadzane przez te jednostki;
- 3) ceny towarów niepełnowartościowych zbywanych przez producentów jednostkom handlu detalicznego lub hurtowniom w celu dalszej odsprzedaży ludności ustala się w trybie określonym przez Państwową Komisję Cen;
- 4) przepisy pkt 1—3 nie mają zastosowania do artykułów zbywanych przez producentów w ramach produkcji ubocznej.

§ 4. 1. Przy sprzedaży przedmiotów niepełnowartościowych spółdzielniom pomocniczym, rzemieślnikom, c. a. t. p. n. i.